

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθῆναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΙΑΣ.

Ἐτοῦ καταδίκου τὸ σκαμνὶ ποδὸς κάθεται σκυμμένος ;
Ἀνοίξετε τὰ μάτια σας καλὰ νὰ τὸν ἰδῆτε....
Εἶναι χρυσὸς ὁμογενὴς, ὠμαρφοκαμωμένος,
καὶ στέκονται τριγύρω του οἱ ἐμπορομεσῖται.
Πρώτη φορὰ τὸ βλέπουμε αὐτὸ τὸ πανηγύρι,
ἡ φτώχεια ἀφεντάνθρωπο εἰς τὸ σκαμνὶ νὰ σύρη

Πρώτη φορὰ ἡ ἀρχοντιά μὲ τὸν λαὸ καθίζει,
πρώτη φορὰ γυμνώνεται ἑστὰ μάτια τόσο κόσμου,
πρώτη φορὰ τὸν ἀρχοντα ἡ Θέμις ἀντικρύζει,
κι' ὁ Νεγρεπόντης στέκεται πρώτη φορὰ ἐμπρὸς μου.
Ἄ! Νεγρεπόντη φίλτατε, μὲ ὅλο σας τὸν πλοῦτο,
τὸ ἐπροσμένατε ποτὲ τὸ ρεζιλίκι τοῦτο;

Καὶ τώρα μὲ τὰ τέσσερα ἑστὰ μάτια σὰς κυττάζω,
γελῶ μαζί σας, ἔρχομαι ἑστὸ κάθισμά σας γύρω,
μ' αὐτὴ τὴ νέα θέσι σας κι' ἐγὼ διασκεδάζω,
καὶ σὰς λυποῦμαι κάποτε κι' ἐκ βᾶθους σὰς οἰκτείρω.
Ἐ! πῶς σὰς φαίνεται αὐτό; ἐγὼ νὰ σὰς λυποῦμαι,
ἐγὼ ποῦ ἄσημος ξυπνῶ καὶ ἄσημος κοιμοῦμαι.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι φοβερὸν καὶ σπαραγγμὸς τῶντι
εἰς τὸ σκαμνὶ παχύδερμα πλουσίου νὰ καθίζη,
τόσοι χυδαῖοι νὰ γελοῦν μὲ ἓνα Νεγρεπόντη,
καὶ τιποτένιου στιχουργοῦ καρδιά σκληρὴ νὰ σχίζη ;
Καὶ ὅμως ὅλα γίνονται ἑτοῦ κόσμου μας τὴ σφαῖρα,
καὶ φαίνεται γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ μιὰ καλὴ ἡμέρα.

Καὶ τί σημαίνει τάχατε Δημοσιογραφία
ἑτοῦ διασήμεου Γλάδστωνος τὸν ἀνταποκριτὴ ;
Δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ μιὰ μεσιτεία,
κριθάρι, σῖτος, ἄχυρο, σὰν τέτοιο κάτι τί.
Σοῦ δίνω τόσα, πάρετα, κι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα γράψε,
συνειδησι, αἰσθήματα, καρδιά καὶ ὅλα θάψε.

Μὰ πῶς ὁ Ἀγγελόπουλος παρὰδες νὰ μὴν πάρη ;
πῶς ἑστὸ πουγγί μας τὸ βαρὺ τὴ ράχη νὰ γυρίση;
πῶς δὲν ἠθέλησε μαζί νὰ κάμουμε παζάρι;
πῶς τοῦ κατέβη τοῦ τρελλοῦ ἐδῶ νὰ μᾶς καθίση;
Τί διάβολο! νὰ ἑρίσκωνται καὶ τέτοιοι μασκαράδες,
ποῦ νὰ μὴ καταδέχωνται νὰ πέρνουνε παρὰδες;

Γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουν νὰ κερδίζουν;
γιατί νὰ θέλουν μ' ἰδρώτα νὰ τρῶνε τὸ ψωμί;
γιατί τὴν τσέπη κανενὸς νὰ μὴν ἀδυνατίζουν,
καὶ πάντα μὲς 'στὸ στόμα των νὰ ἔχουν τὴν τιμὴ;
Γιατί καὶ αὐτοὶ δὲν θέλουνε ὁμογενεῖς νὰ γίνουν;
γιατί καὶ αὐτοὶ δὲν πέρνουνε, ἀλλὰ μονάχα δίνουν;

Ἀκοῦς ἐκεῖ! νὰ προτιμοῦν νὰ κάθωνται σὲ τρύπες,
καὶ ὄχι σὲ μαρμαρίνα καὶ τρίπατα σαλόνια!
νὰ πίνουνε τὸ αἷμα των ἀλύπητα ἢ σκνίπες,
καὶ ἐπαύλεις νὰ μὴ θέλουνε.... Μὰ τί κουφαῖδόνια!
Νὰ τρέχουν, νὰ ἐργάζωνται γι' ἀληθινούς πολίτας,
ἀντὶ νὰ κάμνουν Εἰλωτας καὶ ἐμπορομεσίτας!

Ὁ κύριος ὁμογενὴς πολὺ στενοχωρεῖται....
Σὺς βλέπω, φίλε κύριε, μὲ ὅλο σας τ' ἀσκέρι,
μὰ ἐξαφνα τί πάθατε καὶ ἀρχίσατε νὰ κλαῖτε,
καὶ δέρνετε τὸ στῆθος σας μὲ τὸ δεξιὸ σας χέρι;
Γιατί 'στὸν Τούρκικο στρατὸ 'πωλούσατε σιτάρι,
δὲν ἔπρεπε παράπονο γιὰ τοῦτο νὰ σᾶς πάρῃ.

Καὶ ὅμως κλαῖτε!... τί 'ντροπή στὰ πλούτη σας τὰ τόσα!
κλαίει λοιπὸν καὶ ὁ πλούσιος ἐμπρὸς σὲ σένα, Θέμις;
καὶ τοῦ πλουσίου δένεται ἡ ἐλευθέρᾳ γλῶσσα;
ᾶ! φίλτατε ὁμογενῇ, τί ἔπαθες καὶ τρέμεις;
Κυττάξετέ τον τί κομψὰ ποῦ κλαίει ὁ καυμένος!
Πῶς καὶ 'στὸ κλάμμα φαίνεται ἀφεντανθρεμμένος!

Καὶ εἰς τὸ κλάμμα ὁ τρανὸς μὲ τοὺς κοινοὺς δὲν 'μοιάζει,
κλαίει μὲ χάρι, νόστιμα, σιγὰ καὶ χαϊδεμμένα,
καὶ ἐνῶ γλυκὸ χαμόγελο 'στὰ χεῖλια του χαράζει,
γιὰ μιὰ στιγμή τὸν βλέπετε μὲ μάτια δακρυσμένα.
'Ακόμη κλαῖτε, κύριε; . . . ᾶ! πόσο σᾶς λυποῦμαι!
καὶ ἐμένα κλάμμα μοῦρχειται καὶ ὅλος συγκινοῦμαι.

Τρέξετε σεῖς ὀγρήγορα οἱ ἐμπορομεσίται,
μαζέψετε τὰ δάκρυα μὲ κάτασπρο μανδύλι,
αὐτὰ δὲν εἶναι δάκρυα, ἀλλ' εἶναι μαργαρίται . . .
λιγοθυμιά τοῦ ἔρχεται, προφθάσετέ τον, φίλοι.
Στραγγίστε τα καὶ πιέτε τα μὲ χεῖλια διψασμένα,
μέσα σ' αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι λεπτὰ κρυμμένα.

Ἀπὸ τὰ δάκρυα αὐτὰ ἐσυγκινήθη τόσο
καὶ ἡ κυρία Θέμις μας, ποῦ εἶπε καὶ αὐτὴ:
«Ταμπλᾶς θὰ τοῦλθῃ βέβαια, ἂν δὲν τὸν ἀθωώσω,
καὶ χάνουμε τοῦ Γλάδστωνος τὸν ἀνταποκριτὴ.»
'Αλλ' ὅμως ἡ ἀθώωσις ἐφάνη καταδίκη,
καὶ ἡ ἀρετὴ 'μασκάρεψε τὸ **Ὁμογενεῖν**.

Souris.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἐκ τῆς χθησινῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἰδοὺ τί ἀπεδείχθη:

Οἱ κατηγορούμενοι Νεγροπόντης καὶ Χαλικιόπουλος
κατεδικάσθησαν εἰς ἀθώωσιν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 267).

Διὰ τῆς ὁδοῦ Φαλήρου ἐφθάσαμεν ἔνθα νῦν τὰ τοῦ
Δαμασκηνοῦ λουτρά, ὅπου ἐσταθμεύσαμεν πρὸς μικρὰν
ἀνάπαυλαν, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τοῦ γύρου τῆς Ἀκροπόλεως
κατεφθάσαμεν εἰς Ἀγίον Σάββαν.

Ἡ πυρεῖα μας ὑπῆρξε κωμικοτραγική. Ὁμοιάζαμεν
μᾶλλον ὡς χαμάλιδες ἢ ὡς ἄνδρες πορευόμενοι εἰς μά-
χας, διότι, ἐκτὸς τῆς ιστορικῆς κάππας καὶ τοῦ ὅπλου,
ἔφερε καὶ ἕκαστος ἀνὰ ἓνα σάκκον πλήρη διπυρίτου ἄρ-
του καὶ περὶ τὴν ὁσφὺν πέντε ἕξ μπαλάσκις πεπληρω-
μένας φυσιγγίων.

— ὦ βάσανα! ἐπεφώνει ὁ εἰς.

— ὦ χάλια καὶ καταντιαῖς! ὁ ἕτερος.

— Μὰ τί μούλθῃ καὶ δὲν καθόμουνα στὸ σπιτάκι μου!
ἄλλος παρέκει.

Μεταξὺ λόγων ἀρειμάνιοι τινες ἤρξαντο, παρὰ τὴν
αὐστηρὰν διαταγὴν, ἣν εἶχομεν, νὰ πυροβολῶσι.

Μᾶς πέρνουν μυρουδιὰ οἱ χωροφύλακες καὶ τὰ περί-
πολα καὶ καταφθάνουσι τὴν στρατοπομπὴν μας — τὰ
πλήρη πολεμοφοδίων καὶ ὅπλων κάρρα — ἅτινα καὶ κα-
τάσχουσι, μᾶτην τοῦ ἀρχηγοῦ μας διαμαρτυρομένου, εἰ-
δαμε δὲ καὶ πάθαμε μὲ χίλια βάσανα νὰ παραλάβωμεν
τὰ κάρρα ἐν θορύβῳ μεγάλῳ καὶ ταραχῇ, ὥς δὲ νὰ μὴ
ἤρουν ταῦτα, ἐχάσαμε καὶ τὸν δρόμον τὸν πρὸς τὴν
Κουκουβάουνα ἄγοντα, οὗ ἔνεκα πλείστοι περιπλανήθη-
μεν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς φυτεῖας.

Μετὰ κόπωσιν μεγάλην, καταλασπωμένοι, ἀϋπνοί, δι-
ψασμένοι, ἀνάπλειοι ἰδρώτος καὶ βλασφημοῦντες ἐφθάσα-
μεν εἰς τὴν Κουκουβάουνα, ἔνθα μᾶς ἀνέμενε μεγάλη συγ-
κίνησις, διότι ὅλον τὸ χωρίον, οὐδὲ τοῦ παρέδρου αὐτοῦ
ἐξαιρουμένου, γυναῖκες τε καὶ παρθένοι, παῖδες τε καὶ
γέροντες εἶχον παραταχθῇ εἰς τὰ σοκάκια δι' ὧν διηρ-
χόμεθα πλέκοντες τὰ μοιρολόγια μας. Τὰ γραῖδια ἰδίως
μᾶς εἶχον ἀνατριχιάσει τὸ πετσί μὲ τῆς κλάψης των. Καὶ
ἤκουες: